

# Vystoupení v Kollmitz (A) 2005

[Foto](#)

[Rakouský plátek](#)

---

<b>Datum</b>	<b>31. července 2005</b>	
<b>Pořádal</b>	<b>Kamarádi z Jemnice</b>	<b>Kollmitz (A)</b>
<b>Zúčastnili se</b>	<b>Donny</b>	<b>Vystupující</b>
	<b>Kalif</b>	<b>Vystupující</b>
	<b>Honzík</b>	<b>Vystupující</b>
	<b>Sluníčko</b>	<b>Vystupující</b>
	<b>Yakuza</b>	<b>Vystupující</b>
	<b>Rytíři Země Moravské</b>	<b>Vystupující</b>
<b>Zapsal</b>	<b>Yakuza s úpravami ostatních zúčastněných</b>	

---

## Neděle 31. července 2005

Léta Páně Dvoutisícího pátého, jedno slunné dopoledne se malá hrstka naší věhlasné skupiny Lucius rozhodla, že malé vystoupení pro pobavení sebe a rakouských občánků spraví. I vydali se na cestu předalekou, Rytíř Donny Erbu měsíce dorůstajícího, Rytíř Kalif Erbu měsíce ubývajícího se svým pázetem, jenž Sluníčko se zove, páže Honzík také Dítě v plechu zvaný a já Yakuza, jenž pověřen byl, aby Vás širokou veřejnost o tomto našem počínu zpravil. Na cestě předlouhé se k naší družině přidaly další skupinky rytířů, ale jejich jména nejsou pro mé vypravování důležitá. Po hodinách několika jsme konečně dorazili před hrad Kollmitz. Rytíři Donny a Kalif dva bratři, ustájili své několika set koňové kočáry a pak jsme se vydali na nádvoří. Bubny vířily, rakušánci nadšeně tleskali a tak My ve snaze splnit očekávání rakušáneků vrhli se, se vši vervou a odvahou nám vlastní, do boje. Bojovalo se tak, jak jen Lucius umí a potlesk rakušáneků byl slyšet daleko za hranice Rakouska. Po prvních bojích byla hodinová přestávka, kterou jsme vyplnili (tedy hlavně Sluníčkovou zásluhou) jak jinak než bojem. Někteří z nás (hlavně Sluníčko) se do boje vrhli s takovou vervou, až z nich cákala krev (opět to byl Sluníčko, to víte rána palcátem). Téměř všichni rakušánci se, při zvuku prvních úderů meče, přesunuli z nádvoří do prostor, kde jsme se jali odpočívat, (jak už jsem napsal) bojem. Poté to přišlo a Donny řekl: „Tak dem na to“. A tak jsme se jali vykonat to, za čím jsme přijeli BOJ.

A tak se také stalo, že proti mně v souboji stanul Kalif a přes to, že jsem se snažil, nakonec se moje hlava ocitla na stříbrném podnose na Kalifově stole. Ano byl jsem setnut (teda jenom, no však to znáte, nikomu se nic nestalo). A až padl poslední z rytířů, potlesk rakušáneků neznal hranic. Neskrývané nadšení rakušáneků dokreslovalo nespočet přání o fotky, až se nakonec psalo o našem dílku v Rakouskem Denním Listu. Navečer toho dne jsme se My, unavení bojovníci meče naskládali do kočárů Kalifa a Donnyho\* a vyrazili na cestu předlouhou, zpět k zemím

Moravským.

Děkuji vám za pozornost snad někdy příště YAKUZA

\*pozn. úřadu, Kalifem zpravovaným: Při překladu z autorovy mateřštiny došlo zřejmě k chybě, neboť Rytíř Kalif žádného kočáru nemá ani zde na Moravě, ni v Rakousích. Jediného čeho má je jeho chudá stáj, na dva díly rozdělená, po jedenácti koních. A ani jeden z nich na této cestě nebyl. Rytíř Kalif i se svým pážetem Slunkem, k velké lítosti Rytíře Donnyho, jel celou cestu v kočáru bratra svého. Písmáka Yakuzu omlouvá ta skutečnost, že od psaní má toliko zkažený zrak, že přehlédl tu skutečnost, že všichni z Lucia jediným kočárem jeli.

---

ykz